

TURCZI ISTVÁN

Hol rég nem járt tíz igaz ember

(REMAKE: ITAMÁR JÁOZ-KESZT)

Az utazásnál tovább tart, és fárasztóbb is a nem-utazás. Amikor gyökereket eresztünk, földbe, levegőbe, és próbálunk megkapaszkodni bennük. Kinyitunk minden könyvet, feldúlunk minden fiókot, csak hogy felmérjük: hová is tartozunk. Elárvult kegytárgyakat tisztogatunk, rég elfeledett imaszavak zsoltáros zümmögésére ébredünk az éjszaka szögesdrótjai közt. Helyeken járunk, hol rég nem járt tíz igaz ember. Tárgyak elveszett nyelvén hívjuk, keressük egymást. Megbillennek a temetők a hirtelen rájuk zúduló fénytől. A szavaink, melyek azt se tudják, hogy élünk, visszahátrálnak a homályba. És így már csak a hallgatás kavicsait tehetjük barátaink sírjára. Somlyó mutatta először Itamár verseit. Mezei Andrásnak köszönhetem, hogy találkoztunk. Nemes Nagy Ágnes buzdított versei fordítására. De Székely Magdáé az úrfelmutatás. Huszonöt éve ismerjük egymást. Magasztalnunk kell az idő minden percét.

Mintha egy mítoszból lépett volna elő

(TÉSAI NAPOK)

Ma egész nap napsugarakat gyűjtöttem télire. Színehagyott fűcsomók fagyomarta seregei fölött tartottam szemlét. Fát aprítottam, megigazítottam pár meglazult tetőcserepet. A szomszédasszonynak elmeséltem, hogy amikor hajnalban kintartó neszezésre ébredve kiálltam a tornácra, egy szarvas

állt közvetlenül a kapu előtt. Mintha egy mítoszból lépett volna elő. Agancsát félrebillentve fújtatott a szitáló ködben. Nem mozdult, én sem. Nedves foltokban gőzölgő hátát betakarta az erdő táguló ezüstje. Hogy üdvözöljem, fölemelhetem a kezem, mert a következőnek vélt pillanatban eltűnt a párafüggöny mögött. Tart még a virágok esti imája. Regina nagyanyám kenyérhozó, betegségűző varázsigéi suhognak az egyhelyben száguldó rét fölött. Ilyenkor kisimul a fű, becsukódnak a repedések, gyermekkorom sebhelyei. Szemhéjam alján jóleső hűvösség van.

Prózák háborúja

(TÉSAI NAPOK)

Kora reggel óta olvasok. Kint kegyetlen hideg van, szél szeliteli a bőrt, ki is csontozna, ha hagynám. Csak nézésemm aggatom a kopasz fákra. A felhők is mind eltakarodtak, így aztán egyenest belelátni az égbe. Akár egy nagy üvegfestmény, olyan az ablakból a táj. Az asztalomon prózák háborúja dúl. Egyszerre felemelő és kétségbeejtő. Minden a másé, csak az idő a miénk. A végtelen, a zérus, az asztali próféciák, az ünnepek ősi lejtése, a nárdusfű illata, a sosem látott archetípusok. Jézus keze a római keresztfán. A hegyfok, mely a szélre hagyta zenéjét. Egy árny a bódhi-fa alatt vagy a kocsmá hűvösében, útban Ithaca felé. A szomjúság teológiája a Sinai-hegyen vagy egy íróasztal irgalmi negyedében. Látszólag nem érintik egymást, de csak úgy, mint két hópehely. Történetük már az én történetem is. Tetteiket úgy őrözm meg, hogy elfelejtem. De mielőtt elfelejtem, még újraélem őket. Algák sűrű álmai felé hajózó városok idegrostjain szivárog át az éjszaka.